

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2005. december 15.*

A T-33/01. sz. ügyben,

az **Infront WM AG**, korábban KirchMedia WM AG (székhelye: Zug [Svájc], képviselik kezdetben: C. Lenz, A. Bardong ügyvédek, valamint E. Batchelor solicitor, később: C. Lenz, E. Batchelor, R. Denton solicitors, F. Carlin barrister, és M. Clough QC, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: K. Banks és M. Huttunen, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Flynn QC, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatják:

a **Francia Köztársaság** (képviseli: G. de Bergues, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli kezdetben: J. Collins, később: R. Caudwell, végül: M. Berthell, meghatalmazotti minőségben, ez utóbbi segítője: K. Parker QC, kézbesítési cím: Luxembourg),

az **Európai Parlament** (képviselik: C. Pennera és M. Moore, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A. Lopes Sabino és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

a Bizottságnak az 1997. június 30-i 97/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 202., 60. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 2. kötet 321. o.) módosított, a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 1. kötet 224. o.) 3a. cikke alapján elfogadott, vélelmezett határozatának megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEKELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Bialecka és V. Vadapalas bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. július 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ A tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek össze-

hangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 1. kötet 224. o.) az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződés 57. cikkének (2) bekezdése (jelenleg, módosítást követően, EK 47. cikk (2) bekezdés) és az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződés 66. cikke (jelenleg EK 55. cikk) alapján került elfogadásra. Ezt az irányelvet az 1997. június 30-i 97/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 202., 60. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 2. kötet 321. o.) módosította.

- 2 A módosított 89/552 irányelv határozza meg a közös piacon belüli televíziós műsorszolgáltatás jogi keretét. Elsődleges célja a televíziós műsorok Európai Közösségen belüli szabad mozgásának megkönnyítése, azon minimális jogszabályok előírásával, amelyeknek a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók általi tiszteletben tartását a tagállamoknak biztosítaniuk kell.
- 3 A 97/36 irányelv (18)–(21) preambulumbekkezdése így rendelkezik:

„(18) mivel lényeges, hogy a tagállamok intézkedéseket hozhassanak az információhoz való jog védelmére és a társadalom számára kiemelten jelentős nemzeti, illetve nem nemzeti események televíziós közvetítéséhez való széleskörű nyilvános hozzáférés biztosítására, mint például az olimpiai játékok, a labdarúgó-világbajnokság és az európai labdarúgó-bajnokság [helyesen: labdarúgó-Európa-bajnokság]; ebből a célból a tagállamok jogában áll a közösségi joggal összhangban lévő intézkedések meghozatala, melyek célja a joghatóságuk alá tartozó, az ilyen események kizárólagos műsorközvetítési jogaival rendelkező műsorszolgáltatók gyakorlatának szabályozása;

(19) mivel a közösségi keretekben szükséges intézkedéseket hozni a lehetséges jogi bizonytalanság és piaci torzulások elkerülésére, és a televíziós

szolgáltatások szabad forgalmazásának egyeztetésére azzal a szükséglettel, hogy megakadályozzák a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések megkerülésének lehetőségét [helyesen: mivel közösségi keretek között intézkedéseket kell hozni a jogi bizonytalanság és a piaci torzulások elkerülése érdekében, valamint a televíziós szolgáltatások szabad forgalmazásának és a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések esetleges megkerülése megakadályozásának összehangolása érdekében];

(20) mivel különösen helyénvaló ebben az irányelvben olyan előírások megfogalmazása, amelyek a műsorszolgáltatók részéről kizárólagos közvetítési jogok gyakorlására vonatkoznak, amelyeket a műsorszolgáltatók felett joghatósággal rendelkező tagállam helyett más tagállamokban a társadalom számára kiemelten jelentős eseményekre vonatkoznak, és a spekulatív jogszerzés elkerülésére, amelyek a nemzeti intézkedések megkerülésének szándékával történnek, szükséges intézkedések alkalmazása az ezen irányelv megjelenését követően kötött szerződésekben és [az] olyan eseményekkel kapcsolatban, amelyek a végrehajtás időpontja után történnek, és az ezen irányelv megjelenése előtti időpontban megkötött szerződéseket megújításuk alkalmával új szerződéseknek kell tekinteni;

(21) mivel ezen irányelv alkalmazásában a társadalom számára a kiemelten jelentős eseményeknek bizonyos feltételeknek kell eleget tenniük, azaz olyan kiemelkedő eseményeknek kell lenniük, amelyek az Európai Unióban vagy egy adott tagállamban, illetve egy adott tagállam területén a közvélemény számára érdekesek, és amelyeket előzetesen megszervez egy olyan eseményszervező, aki jogosult az adott eseménnyel kapcsolatos jogok értékesítésére”

⁴ A módosított 89/552 irányelv (a továbbiakban: az irányelv) 1. cikkének értelmében az irányelv alkalmazásában:

„a) »televíziós műsorszolgáltatás« a közönség számára vételre szánt, vezetékes vagy az éterben kezdeményezett műsorszolgáltatás, beleértve a műholdas műsor-

szolgáltatást is, kódolatlan vagy kódolt formában. Ide tartozik a vállalkozások közötti műsorok közvetítése, amelyek célja a közönségnek való továbbítás. Nem tartoznak ide azok a kommunikációs szolgáltatások, amelyek információkat vagy más üzeneteket közvetítenek egyéni igény alapján, mint például [a] távmásolás, elektronikus adatbankok és más hasonló szolgáltatások;

- b) »műsorszolgáltató« az a természetes vagy jogi személy, aki szerkesztői felelősséget vállal a televíziós műsorrend összeállításáért az a) alpont értelmezése szerint, és aki ezeket közvetíti, vagy harmadik felek bevonásával közvetítteti”.

5 Az irányelv 3a. cikke így rendelkezik:

„(1) Minden tagállam hozhat intézkedést a közösségi jog szerint annak biztosítására, hogy a joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatások kizárólagos alapon ne közvetíthessenek az adott tagállam társadalma számára kiemelten jelentős eseményeket oly módon, hogy az adott tagállamban a közönség jelentős részét kizárják az ilyen események követésének lehetőségéből élő vagy későbbi közvetítés útján az ingyenes televíziós szolgáltatásban [helyesen: megfosztják attól a lehetőségtől, hogy élőben vagy későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő közvetítés során kövessék az ilyen eseményeket]. Amennyiben így jár el, az érintett tagállam jegyzéket készít azokról a meghatározott nemzeti, vagy nem nemzeti eseményekről, amelyeket a társadalom számára kiemelkedő jelentőségűnek tart. Ezt világos és átlátható módon teszi meg, a szükséges és hatékony időhatáron belül. Ennek az eljárásnak a keretében az érintett tagállam azt is meghatározza, hogy az ilyen események teljes vagy részleges élő közvetítésben kerüljenek műsorra, vagy ahol a közérdeknek megfelelően szükséges vagy alkalmas, objektív okoknál fogva teljes vagy részleges későbbi közvetítésre kerüljön sor.

(2) A tagállamok haladéktalanul értesítik a Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet az (1) bekezdéssel kapcsolatban hoznak. Az értesítéstől számított három hónapon belül a Bizottság köteles igazolni, hogy az ilyen intézkedések megfelelnek a

közösségi jognak, és erről tájékoztatják a további tagállamokat [helyesen: a többi tagállamot]. A Bizottság kikéri a 23a. cikk alapján létrehozott bizottság állásfoglalását. A Bizottság továbbá haladéktalanul megjeleníti a meghozott intézkedéseket az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, és legalább évente egyszer kiadja a tagállamok által hozott intézkedések összesített jegyzékét.

(3) A tagállamok kötelesek biztosítani megfelelő eszközökkel jogrendszerük keretein belül, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ezen irányelv közzétételének napját követően az említett műsorszolgáltatók által vásárolt kizárólagos jogokat nem gyakorolják oly módon, hogy egy másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt, teljes körű vagy részleges élő közvetítés vagy ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő, teljes körű vagy részleges közvetítés útján az ingyenes televízióban, amint azt az (1) bekezdés szerint a másik tagállam meghatározta [helyesen: valamely másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy – e másik tagállam által az (1) bekezdés szerint meghatározott módtól függően – teljes körű vagy részleges élő közvetítés során, illetve – ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő – későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő teljes körű vagy részleges közvetítés útján kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt.]”

6 Az irányelv 23a. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„(1) Egy kapcsolattartó bizottságot kell létrehozni a Bizottság égisze alatt. Ez a tagállamok illetékes hatóságainak képviselőiből áll. Elnöke a Bizottság egy képviselője, és [a kapcsolattartó bizottság] az ő kezdeményezésére vagy pedig egy tagállami küldöttség kérésére ül össze.”

A jogvita alapját képező tényállás

7 A Kirch Media GmbH & Co. KGaA (korábban: TaurusFilm GmbH & Co.) és a KirchMedia WM AG (jelenleg: Infront WM AG) sportesemények televíziós

közvetítése jogainak megszerzésével, kezelésével és kereskedelmével foglalkozik, és e jogokat általában az adott sportesemény szervezőjétől szerzik meg. Az így megszerzett jogokat továbbértékesítik a műsorszolgáltatók részére.

- 8 1996. szeptember 10-én a TaurusFilm GmbH & Co. és társengedélyese, a Sporis Holding AG szerződést kötött a Nemzetközi Labdarúgó-szövetséggel (FIFA), a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek – az Amerikai Egyesült Államok kivételével – világszintű közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogainak átengedéséről, a 2002. és a 2006. év vonatkozásában. A FIFA és a TaurusFilm GmbH & Co között 1998. május 26-án létrejött egyezmény szerint ez utóbbi minimum 1,4 milliárd svájci frank átlagárért megszerezte ezen eseményeknek az európai kontinens államaiba, Oroszországba, a volt szovjet tagköztársaságokba és Törökországba történő közvetítésének a kizárólagos jogát.
- 9 1998. október 14-én a Kirch Media GmbH & Co. KGaA a 2002. évi FIFA-labdarúgó-világbajnokság közvetítésének jogait, a németországi közvetítési jogok kivételével, átengedte svájci jogú leányvállalatának, az FWC Medien AG-nak, amely később KirchMedia WM AG lett. Utólagosan a KirchMedia WM AG is megkapta a 2006. évi FIFA-labdarúgó-világbajnokság közvetítésének jogát.
- 10 Az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága 1998. szeptember 25-én értesítette a Bizottságot az e cikk (1) bekezdésével kapcsolatban hozott intézkedésekről. Ezek az intézkedések magukban foglalták az e tagállam által megjelölt, a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét.
- 11 A Bizottság az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében 1998. november 2-án tájékoztatta a tagállamokat ezekről az intézkedésekről, és az 1998. november 20-án

tartott ülés alkalmával megkapta az irányelv 23a. cikkének (1) bekezdése szerinti kapcsolattartó bizottság (a továbbiakban: kapcsolattartó bizottság) észrevételeit.

- 12 1998. december 23-i levelében a Bizottság tudatta Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságával, hogy a bejelentett intézkedések terjedelmét illető pontatlanságok nem teszik lehetővé, hogy megvizsgálja az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségét.
- 13 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyság 2000. május 5-én levélben értesítette a Bizottságot az intézkedések új változatáról.
- 14 A Bizottsághoz címzett, 2000. július 14-i levelében a felperes arra hivatkozik, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által létrehozott jegyzék nem fogadható el, mert összeegyeztethetetlen az irányelv 3a. cikkével, valamint a közösségi jog egyéb rendelkezéseivel. E levelében elsősorban azt állítja, hogy a szóban forgó jegyzék nem egyértelmű és átlátható eljárás során készült, a jegyzéken olyan események is szerepelnek, amelyek az Egyesült Királyság társadalma számára nem kiemelten jelentős események, a nemzeti és közösségi egyeztető eljárást súlyos hiányosságok akadályozták, a szóban forgó szabályozásnak pedig visszaható hatálya van.
- 15 2000. július 28-án a Bizottság Oktatásügyi és Kulturális Főigazgatóságának főigazgatója levelet küldött Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, amelyben a következőket írta:

„2000. május 5-i levelében, amely 2000. május 11-én érkezett a Bizottsághoz, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unió mellett működő

állandó képviselte az Egyesült Királyság nemzeti jelentőségű eseményeket érintő nemzeti intézkedésekről értesítette a Bizottságot. Ezek az intézkedések a következőket tartalmazzák: a Broadcasting Act [1996] IV. részének 97., 98., 101., 103., 104. és 105. cikke; a Television Broadcasting Regulations 2000-hez csatolt Regulation 3 1., 3. és 9. cikke; a Broadcasting Act 1996 104. cikke értelmében közzétett [Independent Television Commission] Code on Sports and other Listed Events vonatkozó rendelkezései; a nemzeti jelentőségű sporteseményeket és egyéb eseményeket meghatározó, a kulturális, média- és sportügyi államtitkár által 1997. november 25-én bejelentett kritériumok, valamint a kulturális, média- és sportügyi államtitkár által a nemzeti jelentőségű sporteseményeket és egyéb eseményeket tartalmazó jegyzékének a műsorszolgáltatásról szóló törvény 97. cikke (3) bekezdése értelmében elvégzett revíziójáról a parlamentben 1998. június 25-én tett bejelentés.

Az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében [...] a Bizottság értesítette a többi tagállamot is a [bejelentett] intézkedésekről, és a [kapcsolattartó bizottságot] véleményezésre hívta fel.

Közlöm Önökkel, hogy az elfogadott intézkedéseknek az irányelvvvel való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatát követően, az Egyesült Királyság audiovizuális választékára vonatkozó, rendelkezésre álló ténybeli elemeket figyelembe véve, a Bizottságnak nem áll szándékában vitatni az Önök hatóságai által bejelentett intézkedéseket.

Az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság a bejelentett intézkedéseket megjelentette a [Hivatalos Lapban].”

¹⁶ 2000. november 7-i levelében a felperes értesítette a Bizottságot, hogy tudomására jutott a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága társadalma számára kiemelten jelentős eseményekről készített jegyzékének a közeljövőben történő elfogadása, és elsősorban azt panaszolta, hogy az e tagállam által az irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése értelmében elfogadott intézkedések terjedelme érinti a tulajdonjogát.

- 17 A Bizottság az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően 2000. november 18-án közzétette a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése értelmében elfogadott intézkedéseket (HL C 328., 2. o.), amelyekről a Bizottságot a 3a. cikk (2) bekezdése szerint értesítették.
- 18 Ezek az intézkedések az 1996. évi Broadcasting Act (a továbbiakban: a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi szóló törvény) IV. részét, a Television Broadcasting Regulations 2000-hez (a továbbiakban: a televíziós műsorszolgáltatásról szóló 2000. évi rendelet) csatolt Regulation 3 kivonatait, a 2000 januárjában módosított Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events (a továbbiakban: a jegyzéken szereplő sport- és egyéb eseményekre vonatkozó ITC-kódex) kivonatait, amely kódex melléklete tartalmazza a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának társadalma számára kiemelten jelentős események jegyzékét és a televíziós műsorszolgáltatásról szóló 2000. évi rendeletben rögzített „követelményeknek” megfelelő szolgáltatók jegyzékét, valamint az Egyesült Királyság kulturális, média- és sportügyi államtitkárának válaszát két, a parlamentben 1997. november 25-én, illetve 1998. június 28-án feltett kérdésre, amelyek a sporteseményeknek a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény IV. részében előírt jegyzékének a revíziójára vonatkoztak. Ezen események között szerepelnek a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntői is.
- 19 2000. december 7-én a felperes levelet intézett a Bizottsághoz, amelyben az alábbiakat írta:

„örömmel venném, ha szíveskednének [...] megerősíteni, hogy a Bizottság befejezte az [irányelv] 3a. cikke szerinti vizsgálatot, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elkészített jegyzék, illetve a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény vonatkozásában, és ha szíveskednének [...] tájékoztatni minket az eljárás kimeneteléről, a Bizottság által hozott, a tárgyat érintő esetleges intézkedéseket is beleértve. Ezenkívül szeretnénk hozzáférni minden vonatkozó dokumentumhoz”.

20 2000. december 22-i levelében a felperes megismételte a Bizottsághoz intézett kérelmét.

21 A Bizottság 2001. január 22-i levelében a következőket válaszolta a felperesnek:

„Jogi tekintetben, az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében, az intézkedések közzététele a Bizottság által végrehajtott (pozitív) vizsgálati eljárás következménye. Következésképpen Önök jogosan feltételezik, hogy a Bizottság által folytatott vizsgálati eljárás befejeződött, és hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának jegyzékét az irányelvvel összeegyeztethetőnek találtuk.”

22 A Bizottság e levélhez csatolta a kapcsolattartó bizottság 2000. június 6-án kibocsátott véleményét.

Eljárás

23 A Kirch Media GmbH & Co. KGaA és a KirchMedia WM AG 2001. február 12-én benyújtotta a jelen keresetet.

24 2001. április 5-én érkezett levelével a Tanács beavatkozási kérelmet terjesztett elő, a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.

- 25 A Bizottság külön beadványban, amely 2001. június 11-én érkezett az Elsőfokú Bíróság Hivatalához, elfogadhatatlansági kifogást nyújtott be az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 114. cikke alapján. A felperes 2001. július 26-án benyújtotta észrevételeit az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban, amelyekhez a 6. mellékletben csatolta azon szerződések kivonatolt változatait, amelyeket a FIFA-val kötött a FIFA-labdárúgó-világbajnokság döntői közvetítési jogainak átengedéséről a 2002. és a 2006. év vonatkozásában (lásd fentebb, 8. pont).
- 26 2001. június 14-én, illetve június 20-én érkezett levelével Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, illetve a Dán Királyság beavatkozási kérelmet terjesztett elő, a Bizottság kérelmeinek támogatása végett. 2001. június 25-én érkezett levelével a Francia Köztársaság, a Belgiumi Francia Közösség és a Parlament szintén beavatkozási kérelmet terjesztett elő, a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.
- 27 2001. augusztus 2-án a felperesek – arra az esetre, ha a beavatkozási kérelmek elfogadásra kerülnek – az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeik 6. melléklete egyes részleteinek a beavatkozást kérelmezőkkel szembeni bizalmas kezelését kérték.
- 28 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. augusztus 31-én érkezett észrevételeikben a felperesek azt kérték, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a Belgiumi Francia Közösség beavatkozás iránti kérelmét, és kötelezze a kérelmével kapcsolatos költségek viselésére. Az alapeljárásban részt vevő felek nem emeltek kifogást a többi beavatkozás iránti kérelemmel szemben.
- 29 2001. november 7-i levelében a Bizottság azt kérte, hogy észrevételeket nyújthasson be az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatban a felperesek észrevételeinek 6. mellékletében szereplő, a FIFA-val kötött szerződések kivonatolt változatainak a felperesek általi továbbítására vonatkozóan, 2002. április 12-i levelében pedig a szerződések teljes szövegét kérte. Az Elsőfokú Bíróság 2002. július 4-én levélben

szólította fel a felpereseket, hogy tegyék meg észrevételeiket a FIFA-val kötött licencszerződések teljes szövegének a Bizottsághoz való továbbítására vonatkozóan.

- 30 2002. március 11-i végzésében az Elsőfokú Bíróság a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást az ügghöz illesztette, a költségekről pedig nem határozott.
- 31 Az Elsőfokú Bíróság 2002. május 13-án megkapta a FIFA-val 1996. szeptember 10. és 1998. május 26. között kötött szerződések teljes változatait.
- 32 2002. november 29-i levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 64. cikke 4. §-ának értelmében azt indítványozták, hogy a Bizottságot szólítsák fel dokumentumok benyújtására. 2003. január 20-i levelében a Bizottság kérte, hogy a 17. mellékletet vegyék ki az ügy iratai közül. A felperes 2003. március 26-i levelében tette meg az erre vonatkozó észrevételeit.
- 33 2003. február 11-i levelében az Elsőfokú Bíróság Hivatala értesítette a feleket, hogy az említett dokumentumnak az ügy iratai közül való eltávolításáról később döntenek.
- 34 2003. március 26-i levelében a Kirch Media GmbH & Co. KGaA elállt keresetétől. Az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke 2003. június 24-i végzésében tudomásul vette az elállást.
- 35 2003. július 9-i végzésében az Elsőfokú Bíróság engedélyezte, hogy a Dán Királyság, a Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, a Parlament és a Tanács az alperes álláspontjának támogatása végett beavatkozzék.

Ezzel szemben a Belgiumi Francia Közösség beavatkozását elutasította. A beavatkozásra engedélyt kapott felek – a Dán Királyság és a Tanács kivételével – beadványokat nyújtottak be. A felperes benyújtotta az e beavatkozási beadványokra vonatkozó észrevételeit.

- 36 2003. augusztus 19-i levelében az Elsőfokú Bíróság Hivatala felhívta a felperest, hogy nyújtsa be beadványának nem bizalmas változatait.
- 37 2003. szeptember 19-i levelében a felperes az ellenkérelem egyes elemeinek bizalmas kezelését kérte.
- 38 2003. december 4-i végzésében az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke úgy határozott, hogy minden beavatkozónak megküldi az ügy minden iratának nem bizalmas változatát, és felhívta őket, hogy tegyék meg észrevételeiket e tekintetben. A beavatkozók nem nyújtottak be észrevételeket az e célból kitűzött határidőn belül, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kivételével, amely nem emelt kifogásokat e tekintetben.
- 39 Az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetételéről szóló, 2004. szeptember 13-i határozattal az előadó bíró a negyedik tanácsba került, következésképpen a jelen ügyet a 2004. október 21-i határozattal e tanácshoz utalták.
- 40 Az eljárási szabályzat 14. cikke alapján és a negyedik tanács javaslatára az Elsőfokú Bíróság az ügyet – a feleknek az eljárási szabályzat 51. cikke szerinti meghallgatását követően – kibővített ítélkező testület elé utalta.

- 41 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. július 1-jén érkezett levelében a Dán Királyság értesítette az Elsőfokú Bíróságot, hogy visszavonja beavatkozását. A felperes, az alperes, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága nem emelt kifogást a Dán Királyság által benyújtott visszavonási kérelemmel szemben, és mivel a többi beavatkozó nem nyújtott be észrevételeket, a kibővített negyedik tanács elnöke 2005. augusztus 31-i végzésében tudomásul vette a Dán Királyság elállását, és elrendelte, hogy minden fél maga viselje az e beavatkozással kapcsolatos költségeit.
- 42 Az előadó bíró jelentésére tekintettel az Elsőfokú Bíróság (kibővített negyedik tanács) a szóbeli szakasz megnyitására határozott, és az eljárási szabályzat 64. cikke 3. §-ának c) és d) pontjában előírt pervezető intézkedések keretében felszólította a feleket, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát bizonyos okiratok benyújtására, továbbá írásban feltette kérdéseit a felperesnek és a Bizottságnak, felszólítva őket, hogy a tárgyalás előtt adjanak választ. A felperes, az alperes, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága a megszabott határidőn belül válaszoltak, és betérjesztették az okiratokat.
- 43 A felek szóbeli előterjesztését – a Francia Köztársaság kivételével – és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait a 2005. július 7-én tartott tárgyaláson hallgatták meg.
- 44 2005. augusztus 22-i levelében, amely 2005. augusztus 23-án érkezett az Elsőfokú Bíróság Hivatalához, a felperes azt kérte, hogy az ügy irataihoz csatolják azt a – levélhez mellékelte – dokumentumot, amelyhez csak Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága meghallgatása után jutott.

A felek kérelmei

45 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- részben vagy egészében semmisítse meg a Bizottságnak az irányelv 3a. cikke alapján elfogadott, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedéseket a közösségi joggal összeegyeztethetőnek minősítő határozatát (a továbbiakban: a megtámadott határozat);
- állapítsa meg, hogy az irányelv 3a. cikke nem alkalmazható, és nem szolgálhat a megtámadott határozat elfogadásának jogalapjául;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;
- kötelezze a Francia Köztársaságot, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát, valamint a Parlamentet saját költségeik viselésére, valamint a felperesnek beavatkozásukkal okozott költségei viselésére.

46 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet, mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan: utasítsa el a keresetet, mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

47 A Parlament, a Bizottságot támogatva, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet, mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan: utasítsa el a keresetet, mint megalapozatlant.

48 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, a Bizottságot támogatva, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.

49 A Francia Köztársaság, a Bizottságot támogatva, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A – Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a pervezető intézkedésekre irányuló kérelméről

- 50 Irataiban a felperes azt kérte, hogy a Bizottságot szólítsák fel bizonyos, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által hozott intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálati eljárására vonatkozó dokumentumok benyújtására.
- 51 Az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzat 64. cikke 3. §-ának c) és d) pontjában előírt pervezető intézkedések keretében felszólította a Bizottságot, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát, hogy nyújtsa be e dokumentumokat. A tárgyalás során a felperes az Elsőfokú Bíróság kérdésére azt válaszolta, hogy az e dokumentumok benyújtására irányuló kérelme kielégítést nyert.
- 52 E körülményekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy e vonatkozásban nem kell határozni.

B – Az egyik dokumentum visszavonására irányuló kérelemről

- 53 A Bizottság 2003. január 20-i levelében azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy vonjon vissza az ügy iratai közül egy, a felperes által a keresetlevél 17. mellékletében benyújtott dokumentumot, mivel olyan, a szolgálatai által a kapcsolattartó bizottságban tartandó megbeszélésre szerkesztett dokumentumról van szó, amely bizalmas jellegű. A felperes nem értett egyet a dokumentum visszavonásával.

- 54 A Bizottság kérelme a „Munkadokumentum a kapcsolattartó bizottság részére az irányelv 3a. cikkéről” című, DOC CC TVSF (2000) 6. sz. dokumentumnak az ügy iratai közül való eltávolítására irányult. Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság nem hivatkozott kifejezetten arra, hogy belső dokumentumról van szó.
- 55 Az Elsőfokú Bíróság előtt tartott tárgyalás során e dokumentum bizalmas jellegével kapcsolatban a Bizottság azt állította, hogy a kapcsolattartó bizottság, vagyis a dokumentum címzettje, már nem minősítette ilyen jellegűnek a dokumentumot, és feltételezhető volt, hogy a dokumentum széles körben hozzáférhetővé válik.
- 56 E körülményekre tekintettel, azon tény ellenére, hogy a Bizottság a tárgyalás folyamán fenntartotta e dokumentumnak az ügy iratai közül való eltávolítására irányuló kérelmét, nem lehet megállapítani, hogy ez a dokumentum továbbra is az intézmény belső, bizalmas jellegű dokumentuma maradt.
- 57 Következésképpen el kell utasítani a Bizottság azon kérelmét, amely a szóban forgó dokumentumnak az ügy iratai közül való eltávolítására irányul.

C – A kereset elfogadhatóságáról

1. A felperes első kereseti kérelmének elfogadhatóságáról

- 58 A Bizottság a kereset elfogadhatatlanságára hivatkozik, elsősorban azért, mert nem fogadott el semmilyen megtámadható jogi aktust az irányelv 3.a cikkének (2) bekezdése alapján, másodsorban azért, mert a felperest sem közvetlenül, sem

személyében nem érinti a megtámadott határozat, harmadsorban azért, mert a felperes nem csatolta kereseti kérelméhez a FIFA-val 1996. szeptember 10. és 1998. május 26. között kötött szerződéseinek másolatát, és így ő nem tudta előkészíteni védekezését.

- 59 A harmadik elfogadhatatlansági kifogás tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy a felperes az Elsőfokú Bíróság előtt tartott tárgyalás folyamán benyújtotta a szóban forgó szerződések másolatát (lásd fentebb, 25. és 31. pont), amelyeket továbbítottak a Bizottságnak. A tárgyalás során a Bizottság az Elsőfokú Bíróság erre vonatkozó kérdésére lemondott arról, hogy erre az elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozzék.
- 60 Következésképpen védekezésének keretében és azt követően, hogy a felperes benyújtotta a FIFA-val 1996. szeptember 10. és 1998. május 26. között kötött szerződéseit, a Bizottság arra hivatkozott, hogy ezek a szerződések jelentősen korlátozzák a felperes azon lehetőségeit, hogy allicenceit kizárólagos joggal átengedje a televíziós műsorszolgáltatóknak. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy – e szerződések egyes kikötéseinek tartalmát tekintve – nem biztos, hogy a felperes által állítólag elszenvedett sérelem a megtámadott jogi aktusból következik.
- 61 Meg kell állapítani, hogy állításaiban a Bizottság nem érvelt a kereset elfogadhatósága tekintetében. Mindenesetre mivel a Bizottság állításaiban arra törekedett, hogy vitassa a felperesnek a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez fűződő érdekét, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem hivatkozott arra, hogy a szóban forgó szerződések tartalma megfosztja az alperest ettől az érdektől, és – a felperesnek az Elsőfokú Bíróság írásban feltett, különösen a FIFA-labdárúgó-világbajnokság közvetítési jogainak a felperes által történő gyakorlására vonatkozó, a szerződésekben szereplő megszorításokat érintő kérdéseire adott válaszát tekintve – ez a körülmény az ügy irataiból sem következik.
- 62 A fenti megállapítások alapján tehát kizárólag a Bizottság által emelt első és második elfogadhatatlansági kifogást kell vizsgálni.

a) A megtámadott jogi aktus jogi természetéről

A felek érvei

- 63 A Bizottság azt állítja, hogy az irányelv 2a. cikkének (2) bekezdésével ellentétben az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése nem tesz említést olyan „határozatról”, amelyet neki el kellene fogadnia. A Francia Köztársaság erre vonatkozóan megjegyzi, hogy az irányelv 3a. cikke nem biztosít döntéshozatali jogkört a Bizottság számára. Szerepe abban áll, hogy a bejelentett nemzeti intézkedéseknek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségére vonatkozóan előzetes vizsgálatot végezzen.
- 64 Mivel a bejelentett nemzeti intézkedések nem sértették a közösségi jogot, a Bizottság tájékoztatta az érintett tagállamot, hogy egyetért az intézkedésekkel, és intézkedik a Hivatalos Lapban történő közzétételükről, hogy a többi tagállam is meg tudjon felelni az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek. Az alperes és a Francia Köztársaság azt állítja, hogy – amennyiben a szóban forgó intézkedések sértik a közösségi jogot, és feltéve, hogy a tagállam nem végzi el a szükséges módosításokat – a Bizottságnak az EK 226. cikk értelmében meg kell indítania kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást.
- 65 A közösségi jog megsértésének hiányára vonatkozó előzetes megállapítás tehát olyan határozat, amelyből nem következik, hogy az érintett tagállammal szemben haladéktalanul kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást kell indítani. A feleknek ugyanis nem áll jogában vitatni, ha a Bizottság megtagadja az EK 226. cikk értelmében indítandó kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindítását, hiszen a Bizottság ezzel kapcsolatos állásfoglalása nem végleges joghatásokat kiváltó jogi aktus (az Elsőfokú Bíróság T-126/95. sz., Dumez kontra Bizottság ügyben 1995. november 13-án hozott végzésének [EBHT 1995., II-2863. o.] 37. pontja).

- 66 A Francia Köztársaság e tekintetben azt állítja, hogy a tagállamok jogainak és kötelezettségeinek az EK 226. cikke szerinti meghatározása, valamint magatartásuk megítélése kizárólag a Bíróság ítélete alapján történhet (a Bíróság C-393/98. sz. Gomes Valente-ügyben 2001. február 22-én hozott ítélete [EBHT 2001., I-1327. o.]). A Bizottságnak a társadalom számára kiemelt jelentőségű eseményeket tartalmazó jegyzék közösségi joggal való összeegyeztethetőségére vonatkozó állásfoglalása tehát nem változtatja meg az érintett tagállam jogi helyzetét. Továbbá a szóban forgó, a Hivatalos Lapban közzétett jegyzék jogilag kötelező jellege nem a Bizottság által a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának 2000. július 28-án küldött levélből következik, amely arról tájékoztatja a címzettet, hogy ezek az intézkedések összeegyeztethetők a közösségi joggal, hanem kizárólag a nemzeti jogból. A Bizottság e tekintetben azt állítja, hogy – feltételezve, hogy létezik ilyen határozat – a 2000. július 28-i levélről lehet szó.
- 67 Bármi legyen is a Bizottság álláspontja a nemzeti intézkedésekkel kapcsolatban, az nem befolyásolja az intézkedéseknek a bejelentést tévő tagállambeli végrehajtását. A Bizottság ugyanis nincs feljogosítva arra, hogy a tagállami jogszabályokat a közösségi joggal összeegyeztethetetlennek minősítse.
- 68 A Bizottság ezenkívül rámutat arra, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának 2000. július 28-án küldött levelében közölte, hogy „a rendelkezésére álló elemek alapján” egyetért a bejelentett intézkedésekkel, és ez az értékelés nem minősül határozatnak. E tekintetben azt állítja, hogy ha jogilag kellene álláspontját kifejteni, határozatát a Bizottság tagjaiból álló testületnek kellene elfogadnia, és a határozatot indokolnia kellene. 2000. július 28-i levele következőképpen az ügyet intézkedés nélkül lezáró levélhez hasonlítható (a Bíróság 253/78. és 1/79–3/79. sz., Giry és Guerlain és társai egyesített ügyekben 1980. július 10-én hozott ítélete [EBHT 1980., 2327. o.], valamint az Elsőfokú Bíróság T-3/93. sz., Air France kontra Bizottság ügyben 1994. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-121. o.] 50. pontja).
- 69 Ami a jóváhagyott nemzeti intézkedések Hivatalos Lapban való közzétételére vonatkozó kötelezettségét illeti, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez nem változtatja meg a 2000. július 28-i levelének jellegét. E közzététel célja az, hogy a többi tagállam is meg tudjon felelni az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettség-

eknek. A Bizottság ugyanakkor megjegyzi, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy megfeleljenek a hivatkozott cikkből eredő kötelezettségeknek, nem a bejelentett intézkedések Bizottság általi ideiglenes elfogadásából ered, hanem közvetlenül a hivatkozott cikkből, amely azon eseményekre utal, „amelyeket e másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt”, és nem azokra az eseményekre, amelyek „a Bizottság által közzétett jegyzéken szerepelnek”. Ily módon a többi tagállamnak az intézkedésekről való értesítése, valamint ezen intézkedéseknek a Hivatalos Lapban történő közzététele közigazgatási intézkedésnek minősül, amely nem akadályozza a Bizottságot a határozathozatali hatáskörének gyakorlásában.

70 E tekintetben a 3a. cikk (3) bekezdésének az „előző bekezdésekre” és nem az „(1) bekezdésre” történő hivatkozását illetően úgy tűnik, hogy a felperesnek az az álláspontja, hogy a tagállamok kötelezettsége az irányelv 3a. cikkének (1) bekezdésében előírt intézkedések kijelölésétől függ, valamint ezek bejelentésétől, és a Bizottság részéről az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése értelmében történő jóváhagyásától. Ugyanakkor az egyetlen előírt követelmény az, hogy a tagállam megfeleljen az intézkedések kijelölésére és bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, amely az irányelv 3a. cikke (1) és (2) bekezdéséből ered, ami megfelel a jogalkotó azon látható szándékának, hogy a tagállamok által hozott intézkedések kölcsönös elismerési rendszerét hozza létre, a Bizottságra bízván a közvetítő szerepét. A felperes értelmezése tehát kötelező jelleget tulajdonítana a Bizottság egyszerű megállapításának, amely azonban nem alkalmas arra, hogy más tagállamok tekintetében joghatásokat váltson ki. Az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből következő kölcsönös elismerési kötelezettség nem függ a Bizottság által végzett, a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatától.

71 A közösségi jog értelmében a többi tagállam nem kényszeríthető arra, hogy valamely más államnak a közösségi joggal összeegyeztethetetlen intézkedéseit alkalmazza, a Bizottság ezen intézkedésekkel kapcsolatos állásfoglalása ellenére. A Bizottság e tekintetben a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága részére 1998. december 23-án küldött levelére hivatkozik, amelyben kétségeit fejezte ki a kezdetben bejelentett intézkedéseknek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségére

gével kapcsolatban. A Bizottság arra is hivatkozik, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések a Hivatalos Lap C sorozatában, és nem az L sorozatban kerültek közzétételre.

- 72 A Bizottság, amelyet a Parlament támogat, végül azt állítja, hogy a felperes nem vitatja azt a tényt, hogy a szóban forgó intézkedéseket meg lehetett volna támadni az Egyesült Királyság bíróságai előtt. A nemzeti bíróság a House of Lords R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 ügyben 2001. július 25-én hozott ítéletének alapját képező esetben, amelyre a felperes hivatkozik, csak annak megállapítására szorítkozott, hogy a szabad piac fenntartása érdekében nem dönt a sportesemények szervezői és műsorszolgáltatói érdekei, valamint az állampolgároknak a jelentős sportesemények követéséhez fűződő érdekei közötti egyensúlyról. A nemzeti bíróság ugyanakkor nem állapította meg, hogy nem áll szándékában újra megvizsgálni az irányelv 3a. cikke értelmében elfogadott intézkedések jogszerűségét. Ha keresetet nyújtottak volna be az Egyesült Királyság valamely bíróságához, és az EK 234. cikke értelmében előzetes döntéshozatalra irányuló kérdést nyújtottak volna be a Bírósághoz, a felperes nem tudott volna párhuzamot vonni a Bíróságnak a C-188/92. sz., TWD Textilwerke Deggendorf ügyben 1994. március 9-én hozott ítéletével (EBHT 1994., I-833. o.). A jelen ügyben ugyanis a felperes az elévülés miatt nem nyújthatott be keresetet az Egyesült Királyság bíróságaihoz. A Bizottság szerint ha az Elsőfokú Bíróság elfogadhatónak ítélné a Bizottság vélelmezett határozata ellen irányuló jelen keresetet, ezzel hatáskörrel való visszaélést követne el, mint azt a Bíróság a TWD Textilwerke Deggendorf ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletében megállapította.
- 73 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálhatja és nem értelmezheti a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által hozott intézkedéseket. Különösen nehéz lenne ugyanis valamely, nem Egyesült Királyság-beli bíróság számára, hogy értelmezze a hivatkozott intézkedéseket, amelyek között elsősorban az ITC-kódexnek a jegyzéken található sport- és egyéb eseményekre vonatkozó rendelkezései szerepelnek, tekintve, hogy azok nem egyértelműek.
- 74 E tekintetben a Parlament hangsúlyozza, hogy a felperesnek a londoni High Court előzetes döntéshozatalra utaló végzése révén lehetősége van megvédeni jogait (a Bíróság C-491/01. sz., British American Tobacco [Investments] és Imperial Tobacco ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11453. o.] 32–41. pontja).

- 75 A Parlament hozzáfűzi, hogy párhuzamot lehet vonni a jelen ügy és az Elsőfokú Bíróságnak a T-74/00., T-76/00., T-83/00–T-85/00., T-132/00., T-137/00. és T-141/00. sz., Artegodan és társai egyesített ügyekben 2002. november 26-án hozott, fellebbezés nélkül jogerőre emelkedett ítéletének (EBHT 2002., II-4945. o.) 142. pontja alapjául szolgáló ügy között, amelyből az derül ki, hogy a Bizottsághoz történő konkrét hatáskör-átruházás hiányában a szóban forgó kérdés a tagállamok fennmaradó hatáskörébe tartozik. A Parlament itt az EK 7. cikkre hivatkozik, amelynek értelmében az egyes intézmények a szerződésben rájuk ruházott hatáskörök keretén belül járnak el. Sem a 89/552 irányelvből, sem a 97/36 irányelvből nem következik, hogy a tagállamokat megfosztják hatáskörüktől. Az irányelv 3a. cikke nem ruházza fel kifejezetten hatáskörrel a Bizottságot, amit a komitológiai eljárás hiánya is megerősít. E tekintetben a kapcsolattartó bizottság feladatai nem az EK 202. cikk harmadik francia bekezdése szerinti végrehajtási hatáskörre vonatkoznak. Továbbá sem az általános gazdaságosság, sem az irányelv 3a. cikkének elsődleges célja és tartalma, sem a jogalkotó szándékai nem irányulnak arra, hogy a Bizottságot különleges döntéshozatali hatáskörrel ruházzák fel.
- 76 Végül a Bizottság úgy ítéli meg, hogy – a fentiekre figyelemmel – a szóban forgó intézkedések összeegyeztethetőségére vonatkozó értékelése nem minősül megtámadható jogi aktusnak. Mivel a Bizottságnak nem kellett volna értesítenie a tagállamokat a bejelentett intézkedésekről, és ezeket nem kellett volna közzétennie a Hivatalos Lapban, a felperes valójában az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének érvényességét vitatja.
- 77 A felperes nem fogadja el a Bizottság érvelését, és lényegében azt állítja, hogy a bejelentett intézkedéseket jóváhagyó jogi aktusa joghatásokat vált ki, mind Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, mind a többi tagállam tekintetében.
- 78 A megtámadott jogi aktus kötelező joghatásokat kiváltó jogi aktus, mivel jogszerűen átruházott hatáskör gyakorlásából következik; e hatáskört jogszabályok által létrehozott közigazgatási eljárás végén, és azzal a céllal ruházták át, hogy olyan

joghatásokat keletkeztessen, amelyek alkalmasak arra, hogy jogi helyzete módosításával sértsék a felperes érdekeit (a Bíróság 182/80. sz., Gauff kontra Bizottság ügyben 1982. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 799. o.] 18. pontja).

- 79 A felperes elsősorban az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének szövegére hivatkozik, amely szerint a Bizottságnak a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálat lezárásaként kötelező erejű jogi aktust kell elfogadnia.
- 80 A felperes szerint, másodsorban, az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének célkitűzéséből és céljából egyértelműen következik, hogy e rendelkezés joghatások kiváltására irányul. A felperes e tekintetben a 97/36 irányelv (18) és (19) preambulumbekkezdésére hivatkozik, és megállapítja, hogy azon nemzeti jegyzékek létrehozása, amelyeken a tagállamok nagyszámú eseményt kívánnak feltüntetni, lehetőséget adna e tagállamok számára, hogy területükön letelepedett műsorszolgáltatókat részesítsenek előnyben.
- 81 Harmadsorban a 89/552 irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének alkalmazási eljárásából az következik, hogy ez utóbbi kötelező joghatásokat kiváltó határozat elfogadásához vezet. A felperes e tekintetben az ezen eljárás keretétől szolgáló határidőkre és az eljárás lefolyására hivatkozik.
- 82 A felperes egyebekben arra hivatkozik, hogy sem a 97/36 irányelv 3a. cikkének megfogalmazása és célkitűzése, sem az irányelv vonatkozó preambulumbekkezdései nem teszik lehetővé a Bizottság azon állításának fenntartását, amely szerint az általa elfogadott jogi aktus hasonló az EK 226. cikk szerinti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindításának megtagadásához. A jelen eljárás ugyanis arra kötelezi a Bizottságot, hogy döntőbíróként járjon el, és végleges határozatot fogadjon el a bejelentett intézkedések jogszerűségéről. Az ilyen határozatot nem lehet visszavonni anélkül, hogy az ne érintené Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint az összes olyan fél jogi helyzetét, amelyek jogosultságokat szereztek a szóban forgó intézkedések Bizottság általi jóváhagyásából és az intézkedések kölcsönös elismeréséből. A felperes hozzáteszi, hogy a

Bizottság álláspontja az irányelv 3a. cikkében előírt eljárást megfosztja hatékony érvényesülésétől.

- 83 A felperes arra is hivatkozik, hogy a megtámadott jogi aktus joghatásokat vált ki a többi tagállamban is, mivel a tagállamoknak az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése értelmében el kell érniük, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedéseket. A bejelentett intézkedéseket jóváhagyó bizottsági határozat hiányában ugyanis az intézkedések nem váltanának ki joghatásokat a többi tagállamban. Minden egyéb értelmezés megfosztaná hatékony érvényesülésétől a 3a. cikk (2) bekezdésében előírt eljárást, és ellentétes lenne az irányelv 3a. cikkének célkitűzésével, amely összeegyezteti a szabad televíziós szolgáltatásnyújtást azzal a szükséglettel, hogy megakadályozza a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések megkerülésének lehetőségét.
- 84 A felperes végül arra hivatkozik, hogy – amint az az ügy irataiból kiderül – a kölcsönös elismerés a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének Bizottság általi vizsgálatától függ, és nem következik automatikusan az intézkedések bejelentéséből.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 85 Kereseti kérelmében a felperes a Bizottság határozatának megsemmisítését kéri; a határozat egyrészt úgy rendelkezik, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések összeegyeztethetők a közösségi joggal, másrészt pedig előírja, hogy ezeket az intézkedéseket oly módon kell közölni a többi tagállammal, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók megfeleljenek nekik. A felperes e tekintetben azt állítja, hogy az egyetlen hozzáférhető dokumentum a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedéseknek a 2000. november 18-i Hivatalos Lapban a Bizottság által történt, az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése szerinti közzététele.

- 86 Elfogadhatatlansági kifogásának mellékletében a Bizottság azonban benyújtotta az Oktatásügyi és Kulturális Főigazgatóság főigazgatójának 2000. július 28-i levelét, amelyben ez utóbbi értesíti Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát, hogy a 2000. május 5-én bejelentett intézkedéseknek az irányelvvvel való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatát követően, figyelembe véve a rendelkezésre álló, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága audiovizuális választékára vonatkozó ténybeli elemeket, a Bizottságnak nem áll szándékában vitatni a bejelentett intézkedéseket, és közzéteszi őket a Hivatalos Lapban (lásd fentebb, 15. pont). A Bizottság e tekintetben azt állítja, hogy – feltételezve, hogy létezik ilyen határozat – csak erről a levélről lehet szó (lásd fentebb, 66. pont).
- 87 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben lényegében a 2000. július 28-i levél a megtámadott jogi aktus, figyelembe véve, hogy ez az egyetlen dokumentum, amely közvetlenül tájékoztatja Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát a Bizottság állásfoglalásáról, az általa elfogadott intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetősége, valamint az intézkedéseknek a Hivatalos Lapban történő közzétételével kapcsolatban. A tárgyalás során a felperes az Elsőfokú Bíróság kérdésére azt válaszolta, hogy keresete valójában a Bizottság által Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának küldött levél megsemmisítésére irányult.
- 88 Fel kell tehát tenni a kérdést, hogy a Bizottság által Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának 2000. július 28-án küldött levél (a továbbiakban: a megtámadott levél) megtámadható jogi aktus jelleggel bír-e.
- 89 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak vagy határozatoknak minősülnek a felperes érdekeit érinteni képes, annak jogi helyzetét jelentős mértékben módosító, kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések. Elméletileg e jogi aktusok vagy határozatok elfogadásának formája a keresettel történő megtámadásuk lehetőségét illetően közömbös (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-241/97. sz., Stork Amsterdam kontra Bizottság ügyben 2000. február 17-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-309. o.] 49. pontja). Annak

megállapításához ugyanis, hogy a megtámadott jogi aktus kivált-e ilyen hatásokat, az aktus lényegét kell figyelembe venni (a Bíróság C-147/96. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2000. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-4723. o.] 25–27. pontja).

- 90 A fentebb említett elvek fényében a megtámadott levél jogi természetének értékeléséhez, valamint annak megállapításához, hogy kivált-e joghatásokat, a levelet a társadalom számára kiemelten jelentős eseményeknek az irányelv 3a. cikkében létrehozott rendszere alapján kell megvizsgálni.
- 91 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv célja az, hogy megkönnyítse a televíziós szolgáltatások Európai Közösségen belüli szabad forgalmazását, figyelemmel az audiovizuális programok kulturális és szociológiai sajátosságaira.
- 92 Ami a társadalom számára kiemelten jelentős események audiovizuális jogainak az irányelv 3a. cikkében létrehozott sajátos rendszerét illeti, a 97/36 irányelv (18) preambulumbekzdéséből következik, hogy lényeges, hogy a tagállamok intézkedéseket hozhassanak az információhoz való jog védelmére és a társadalom számára kiemelten jelentős nemzeti, illetve nem nemzeti események televíziós közvetítéséhez való széleskörű nyilvános hozzáférés biztosítására. E tekintetben a tagállamok számára fenn kell tartani azt a jogot, hogy a közösségi joggal összhangban lévő intézkedéseket hozhassanak, amelyek célja a joghatóságuk alá tartozó, az ilyen események kizárólagos műsorközvetítési jogaival rendelkező műsorszolgáltatók gyakorlatának szabályozása. Az intézkedéseknek a többi tagállam általi kölcsönös elismerése érdekében az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottságnak be kell jelenteni a valamely tagállam által elfogadott vagy tervezett intézkedéseket.

- 93 Az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az értesítéstől számított három hónapon belül a Bizottság köteles igazolni, hogy az intézkedések megfelelnek a közösségi jognak. E vizsgálat során a Bizottság kikéri a kapcsolattartó bizottság állásfoglalását, és e bizottság véleményét bocsát ki.
- 94 A jelen ügyben a megtámadott levél, amely lényegében értesíti Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát a bejelentett intézkedések Bizottság általi jóváhagyásáról és ezek Hivatalos Lapban történt közzétételéről, lezárja azt a vizsgálati eljárást, amelyet a Bizottságnak a hivatkozott cikk értelmében kell lefolytatnia. A Bizottság által jóváhagyott intézkedések Hivatalos Lapban történő közzététele lehetővé teszi a többi tagállam számára, amint azt maga a Bizottság is megállapítja irataiban (lásd fentebb, 69. pont), hogy ezekről tudomást szerezzenek, és következésképpen meg tudjanak felelni az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek, az intézkedések e cikk révén létrehozott kölcsönös elismerésének rendszerén belül.
- 95 A megtámadott levél tehát joghatásokat vált ki a tagállamok tekintetében, mivel előírja a szóban forgó állami intézkedések Hivatalos Lapban történő közzétételét, és e közzététel hatásaként beindul az intézkedések kölcsönös elismerésének az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében előírt mechanizmusa.
- 96 Elsősorban: ez az elemzés az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésének szövegéből következik, amely előírja az elfogadott intézkedések tagállamok általi kölcsönös elismerését, mégpedig azért, hogy biztosítsák a közönség szabad hozzáférését „az előző bekezdések szerint” megjelölt eseményekhez, tehát különösen azok szerint, amelyek alapján a bejelentett állami intézkedéseket a Bizottság a közösségi joggal összeegyeztethetőnek minősítette, és ugyanezen cikk (2) bekezdésének értelmében a Hivatalos Lapban közzétette.

- 97 Ezenkívül az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdésében szereplő eljárás lefolytatása, valamint e vizsgálat intenzitása ellentmond annak, hogy ezt a vizsgálatot „előzetes” vizsgálatnak lehessen minősíteni, amelynek végén „vélemény” kerül kibocsátásra. Egyfelől ugyanis a Bizottságnak az intézkedéseknek az érintett tagállam által történt bejelentését követő három hónapos szigorú határidőn belül kell lefolytatnia ezt a vizsgálatot, és e célból ki kell kérnie a kapcsolattartó bizottság állásfoglalását, amely véleményt bocsát ki, az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően. Másfelől a Bizottság a tárgyaláson elismerte, hogy a szóban forgó intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban elmélyült vizsgálatot kellett lefolytatnia, mivel különösképpen biztosítani kell az irányelv rendelkezéseinek, valamint a szolgáltatásnyújtás szabadságára és a versenyjogra vonatkozó jogszabályok tiszteletben tartását.
- 98 Másodsorban: a társadalom számára kiemelten jelentős eseményeknek az irányelv 3a. cikkében létrehozott rendszerét tekintve nem állapítható meg, amint azt a Bizottság állítja, hogy sem a szóban forgó intézkedések jóváhagyása, sem ezeknek a Hivatalos Lapban történő közzététele nem keletkeztet olyan kötelezettségeket a többi tagállam számára, hogy megfeleljenek az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek.
- 99 Egyfelől ugyanis a Bizottság számára az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdésében előírt vizsgálati eljárás célja az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének biztosítása (a 97/36 irányelv (18) preambulumbekendése).
- 100 Mivel a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések ellenőrzésének lefolytatásáról volt szó, 1998. december 23-i levelében (lásd fentebb, 12. pont) a Bizottság a következőket jelezte:

„Csatolva megtalálják a Bizottság szolgálatai által a [...] bejelentett intézkedésekre vonatkozóan végzett vizsgálat ideiglenes eredményét; a Bizottság megállapítja, hogy

számos releváns kérdés vonatkozásában az Önök hatóságainak kiegészítéseit várja, így nem tudja előírászerűen megkezdeni azon intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát, amelyek vonatkozásában Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága a többi tagállam kölcsönös elismerését kéri.”

- 101 A Bizottság e levelének megfogalmazása is megerősíti az irányelv 3a. cikke (2) és (3) bekezdésének a jelen ítélet 98. és 99. pontjában adott értelmezését, amely szerint a bejelentett nemzeti intézkedések kölcsönös elismerése az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatról függ.
- 102 Ezenkívül a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálata, amelyet a Bizottságnak kell elvégeznie, nem lenne hatékony, ha a szóban forgó intézkedések jóváhagyásából nem következne az intézkedések többi tagállam általi kölcsönös elismerése. Ha ugyanis feltételezzük, hogy a kölcsönös elismerés mechanizmusa a Bizottság által a közösségi joggal összeegyeztethetetlennek minősített intézkedésekre vonatkozna, elkerülhetetlenné válna a jogi bizonytalanság és piaci torzulások kockázata, a 97/36 irányelv (19) preambulumbekkezdése azonban tiltja e kockázatokat. A közösségi joggal összeegyeztethetetlen nemzeti intézkedések kölcsönös elismerése nem tenné lehetővé, hogy biztosítani lehessen a televíziós szolgáltatások szabad forgalmazásának egyeztetését és annak szükségletét, hogy meg lehessen akadályozni a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések megkerülésének lehetőségét, ahogy azt a hivatkozott irányelv (19) preambulumbekkezdése is előírja.
- 103 Másrészt az ügy iratainak egyes elemei is alátámasztják azt a tényt, hogy a nemzeti intézkedések Hivatalos Lapban történő közzététele, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy tudomást szerezzenek ezen intézkedésekről azért, hogy megfeleljenek a 3a. cikk (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek, csak az után történhet meg, hogy a Bizottság, vizsgálatának végén, megállapította ezen intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségét.

- 104 Először: a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések ellenőrzési eljárásának lefolytatása alátámasztja ezt az értelmezést. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ugyanis az intézkedéseket először 1998. szeptember 25-én jelentette a Bizottságnak, és, mint az már említésre került, 1998. december 23-i levelében a Bizottság értesítette, hogy ezen intézkedések egyes vonatkozásai problémát jelenthetnek a közösségi joggal való összeegyeztethetőséget illetően. 2000. május 5-i levelében Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága bejelentette az intézkedések módosított változatát. Csak ez utóbbi, a közösségi joggal a Bizottság által összeegyeztethetőnek minősített intézkedéseket tették közzé a Hivatalos Lapban, miután a Bizottság a megtámadott levélben értesítette Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségéről.
- 105 2001. január 22-i levelében a Bizottság olyan értelemben válaszolt a felperesnek, hogy „jogi tekintetben az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében az intézkedések közzététele a Bizottság által végrehajtott (pozitív) vizsgálati eljárás következménye” (lásd fentebb, 21. pont).
- 106 Másodszor: a Bizottság álláspontját az ügy irataihoz csatolt, számos egyéb, tőle származó dokumentum is alátámasztja. Így például a Bizottság – az irányelv 3a. cikkével foglalkozó internetes oldalán, amelyet a felperes is csatolt az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeihez – megállapítja, hogy „abban az esetben, ha az intézkedések [közösségi joggal való összeegyeztethetőségére irányuló] értékelése pozitív eredményhez vezet, az intézkedéseket közzéteszik a Hivatalos Lapban”. A Bizottság álláspontja a CCTVSF (97) 9/3. sz., az Elsőfokú Bíróság kérésére benyújtott munkadokumentumból is kiderül, amely szerint „a jogbiztonság ezen követelménye szükségessé teszi, hogy a szóban forgó intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetősége gyorsan lefolytatott vizsgálat végén kerüljön megállapításra, és hogy – pozitív eredmény esetén – a szóban forgó intézkedéseket közzé tegyék a Hivatalos Lapban”, továbbá hogy „a fentiekből következően csak egyedi, a 3a. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó nemzeti intézkedések alkalmasak arra, [...] hogy vizsgálatuk és esetleges közzétételük érdekében bejelentésük őket a Bizottságnak”, illetve „a vizsgálati eljárás pozitív eredménye esetén az intézkedéseket közzé teszik a [Hivatalos Lapban]”.

- 107 A fentiekből következik, hogy a Bizottság az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében rendelkezik határozathozatali hatáskörrel, és a megtámadott levél végleges joghatásokat vált ki, és ennek a megállapításnak nem mond ellent az a tény, hogy a 89/552 irányelv 3a. cikke nem hivatkozik kifejezetten a Bizottság által elfogadott „határozatra”.
- 108 A Bizottság és a Francia Köztársaság azon érvelését tehát, amely szerint a megtámadott levél olyan határozat, amely nem indít haladéktalanul kötelezettség-szegés megállapítása iránti eljárást az érintett tagállammal szemben, el kell utasítani. Egyébként – feltéve, hogy a Bizottság a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetlenségét állapítja meg, és a bejelentést tévő tagállam nem orvosolja az összeegyeztethetlenséget – elegendő, ha a Bizottság nem teszi közzé a szóban forgó intézkedéseket a Hivatalos Lapban azért, hogy a kölcsönös elismerésnek az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében előírt mechanizmusában elveszítsék hatásukat.
- 109 Az az érvelés, amely szerint a felperes vitathatta volna a szóban forgó intézkedéseket az Egyesült Királyság bíróságai előtt, nem helytálló, mivel az a vizsgálat, amelyet az Elsőfokú Bíróságnak kell lefolytatnia a jelen ügyben, kizárólag a Bizottságnak a szóban forgó intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségéről szóló megállapítása jogszerűségére irányul, amely intézkedések a kiemelkedő jelentőségű események kölcsönös elismerésének az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében megállapított mechanizmusának a végrehajtását célozzák. A House of Lords R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 ügyben hozott (fent hivatkozott) ítéletére való hivatkozás e körülmények között nem releváns, mivel a szóban forgó keresetet abban az ügyben egy, az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó dán műsorszolgáltató nyújtotta be az Egyesült Királyság hatáskörrel rendelkező hatóságainak határozata ellen, amely megtagadta a műsorszolgáltatótól, hogy megszerezhesse a FIFA-labdarúgó-világbajnokság négy olyan mérkőzése közvetítésének kizárólagos jogát, amelyek szerepeltek a Dán Királyságnak a társadalom számára kiemelkedő jelentőségű eseményekről összeállított jegyzékén. Ez az ügy tehát a kölcsönös elismerés elvének alapján a dán intézkedések Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által történt alkalmazásának vitatására irányult, és nem pedig az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségét megállapító határozat ellen, mint a jelen ügyben.

110 Végül el kell utasítani az alperes azon érvelését, amely szerint azt a tényt, hogy ő jogi szempontból nincs kötve, alátámasztja a megtámadott levélben alkalmazott fogalmazás, valamint az a tény, hogy a Bizottság tagjaiból álló testület nem fogadott el indoklással ellátott határozatot, továbbá az, hogy a közösségi joggal összeegyeztethető bejelentett intézkedéseket a Hivatalos Lap C, „Tájékoztatások és közlemények” sorozatában, és nem az L sorozatban tették közzé. Elegendő ugyanis arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint keresettel történő megtámadhatóságukat illetően elméletileg közömbös a jogi aktusok vagy határozatok elfogadásának formája, ugyanis az aktusok lényegét kell figyelembe venni annak megállapításakor, hogy az EK 230. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusoknak minősülnek-e (lásd fentebb, 89. pont).

111 A fenti jogi és ténymegállapítások összességéből következik, hogy a megtámadott levél kötelező joghatásokat vált ki, tehát az EK 249. cikk szerinti határozatnak minősül. Következésképpen – mivel a megtámadott levél az EK 230. cikke értelmében megtámadható jogi aktus – az elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

b) A felperes keresetösségi jogáról

112 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy indíthat eljárást az olyan határozat ellen, amelyet ugyan egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.

113 A jelen ügyben, mivel a Bizottság elfogadhatatlansági kifogását az alperes keresetösségi jogának hiányára alapozza, azt kell megállapítani, hogy a megtámadott levél közvetlenül és személyében érinti-e a felperest.

A felperes közvetlen érintettségéről

– A felek érvei

- 114 A Bizottság, amelyet a Francia Köztársaság támogat, a Bíróság C-386/96. P. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítéletére (EBHT 1998., I-2309. o.), valamint az Elsőfokú Bíróság T-69/99. sz., DSTV kontra Bizottság ügyben 2000. december 13-án hozott ítéletének (EBHT 2000., II-4039. o.) 24. pontjára hivatkozik.
- 115 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a jelen ügyben a felperes jogi helyzete nincs érintve, mivel mind az irányelv, mind az Egyesült Királyság jogszabályai kizárólag a műsorszolgáltatók jogaira és kötelezettségeire vonatkoznak, és ez utóbbiak csak meghatározott feltételek mellett közvetíthetik élőben a jegyzékben szereplő eseményeket. A felperes e megszorításoknak csak közvetett gazdasági következményeit szenvedni el, amelyek annak kockázatához kötődnek, hogy a műsorszolgáltatók megtagadják az olyan magas ár kifizetését, mint amelyet a felperes szándékozott elérni a FIFA-labdarúgó-világbajnokság mérkőzései közvetítése jogainak allicenceinek értékesítéséből.
- 116 Ezenkívül a Bizottság arra hivatkozik, hogy a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény és a jegyzéken szereplő sport- és egyéb eseményekre vonatkozó ITC-kódex együttes olvasatának bizonyos rendelkezései közvetlenül érintették a felperest. A Francia Köztársaság e tekintetben hangsúlyozza, hogy a felperes által elszenvedett hatások nem a megtámadott levélből következnek, hanem az Egyesült Királyság azon hatályos jogszabályaiból, amelyek alapján a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét összeállították. A felperes – bár gazdasági helyzete ismert volt a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény hatálybalépésétől kezdve, hiszen az események jegyzéke már készen volt, és a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntője is szerepelt rajta – soha nem vitatta az Egyesült Királyság jogszabályait vagy a társadalom számára kiemelten jelentős események Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által szerkesztett jegyzékét.

- 117 E tekintetben Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága hatóságai a szóban forgó rendelkezések elfogadásával teljes mértékben a jogalkotói mérlegelési hatáskörüket gyakorolták. Az irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése ugyanis lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a társadalom számára kiemelten jelentős események vonatkozásában intézkedéseket fogadjanak el. A bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének megállapítására irányuló vizsgálatot illetően a Bizottság és a Parlament azt állítja, hogy ez az irányelv 2a. cikkének (2) bekezdésében leírt eljáráshoz hasonlítható, amelynek tekintetében az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a felperest nem érintheti közvetlenül a Bizottság által ennek alapján elfogadott jogi aktus (a DSTV kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 26. és 27. pontja).
- 118 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a jelen ügyben a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát ezek elfogadása után folytatta le, és csak ezek az intézkedések érintették közvetlenül a felperes gazdasági érdekeit.
- 119 A Bizottság nem fogadja el a felperes azon megállapítását, amely szerint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések Hivatalos Lapban történt közzétételéből kötelezettségek keletkeznek a többi tagállam tekintetében. Mindenesetre ez a körülmény nem jelenti azt, hogy a felperest közvetlenül érinti a megtámadott jogi aktus. A többi tagállamnak ugyanis azt kell biztosítania, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartják a társadalom számára kiemelten jelentős események Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által szerkesztett jegyzékét, de ezt saját jogszabályaik alkalmazásával teszik. Ily módon a Bizottságnak a bejelentett intézkedések összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálata nem „tisztán automatikus”, és nem kizárólag a közösségi szabályozásból következik.
- 120 A Bizottság továbbá arra hivatkozik, hogy még ha a bejelentett intézkedések általa végzett előzetes vizsgálata ahhoz vezet is, hogy a többi tagállamnak biztosítania kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét, ez a jelen ügyben nem releváns.

Nem elképzelhető ugyanis, hogy a felperes az Egyesült Királyságot érintő televíziós jogainak allicenceit ne Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatóknak engedje át, mivel ezek a jogok nemzeti alapon kerülnek átengedésre. Nemzeti szinten a műsorszolgáltatók bevételei a nemzeti közönséget célzó reklámokból, a nemzeti licencekre vonatkozó jogokból vagy a fizetős televíziók előfizetéseiből származnak. A műsorszolgáltatók érdeke tehát az, hogy műsorokat sugározzanak a közönség számára, ezért csak a nemzeti lakosság nagy részét elérő szolgáltatók fogadnák el, hogy nagyon magas áron szerezzék meg azokat a televíziós közvetítési jogokat, amelyeknek a felperes a jogosultja. Következésképpen mivel e jogok allicenceinek az Egyesült Királyság tekintetében potenciális birtokosai az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatók, a felperest csak a nemzeti intézkedések érintik közvetlenül.

121 A Bizottság rámutat, hogy az Egyesült Királyságban a televíziós közvetítések piaca egyike az európai verseny által leginkább érintett piacnak, és csak az ágazatban tevékenységet végző műsorszolgáltatók 25%-a rendelkezik licenccel az Egyesült Királyságban.

122 E megállapítások fényében, még ha feltételezzük is, hogy a bejelentett intézkedések Hivatalos Lapban történt közzététele azt a kötelezettséget rója a többi tagállamra, hogy tiszteletben kell tartaniuk az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiket, ez a körülmény a jelen ügyben nem releváns.

123 A Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések vizsgálata és Hivatalos Lapban történt közzététele nem érinti közvetlenül a felperest.

124 A felperes nem fogadja el a Bizottság érvelését.

- 125 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy jogi helyzete közvetlenül érintve van, mivel Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a megtámadott levélben jóváhagyott intézkedései befolyásolják azokat a feltételeket, amelyek szerint tovább értékesítheti a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek az Egyesült Királyság részére élő adásban történő közvetítési jogait. A felperes e tekintetben a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény 99. és 101. cikkére hivatkozik.
- 126 A többi tagállammal szembeni hatásokat illetően a felperes azt állítja, hogy a megtámadott levél arra kötelezi e tagállamokat, hogy műsorszolgáltatóikkal betartassák a szóban forgó intézkedéseket. E tekintetben a többi tagállam joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatókra rótt kötelezettségek automatikusak, és csak a közösségi jogszabályokból erednek, egyéb, köztes jogszabályok alkalmazása nélkül. Ezeknek az államoknak ugyanis nem kellene biztosítaniuk, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók megfeleljenek a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedéseknek, amíg a Bizottság nem fogadja el a bejelentett intézkedéseknek a közösségi joggal való összeegyeztethetőségét megállapító határozatot. Ily módon az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdését a tagállamok többsége átültette volna a nemzeti jogba, és automatikusan lehetne alkalmazni minden olyan bejelentett nemzeti intézkedésre, amelyet a Bizottság jóváhagyott és közzétett.
- 127 A felperes akadályozva van abban, hogy jogai gyakorlásának kizárólagos licencét átengedje valamely másik tagállamban letelepedett műsorszolgáltatónak, és a körülményeket tekintve a Bizottság nem állíthatja joggal azt, hogy a megtámadott levél csak a műsorszolgáltatók tekintetében vált ki joghatásokat.
- 128 A felperes arra is hivatkozik, hogy – a Bizottság állításával szemben – a DSTV kontra Bizottság ügyben hozott, a 27. pontban hivatkozott, az irányelv 2a. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó ítélet nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel az intézkedéseket az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének értelmében azok hatálybalé-

pése előtt jelentették be a Bizottságnak. Nem lehet tehát azt állítani, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések a Bizottság határozatától függetlenül léteztek, tekintve, hogy létezésük a bizottsági vizsgálat kimenetelétől függött.

- 129 Végül a felperes elutasítja a Bizottság azon érvelését, amely szerint nem hihető, hogy valamely, nem az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltató a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek az Egyesült Királyság számára egyenes adásban történő közvetítésének a jogait akarja megszerezni.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 130 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy valamely személyt egy közösségi jogi aktus az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül érintsen, a szóban forgó közösségi jogi aktusnak közvetlen joghatásokat kell kiváltania az érintett jogi helyzete tekintetében, alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, és az aktus csak a közösségi jogból eredhet, köztes jogszabályok alkalmazása nélkül (lásd a Dreyfus kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 131 A jelen ügyben annak – a fenti ítélkezési gyakorlat alapján történő – megállapításához, hogy a felperest közvetlenül érinti-e a megtámadott levél, a felperes által felhozott két állítást kell megvizsgálni; az első szerint a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogai – amelyeket a felperes a 2002. és a 2006. évre birtokol – az Egyesült Királyságban történő továbbközvetítésük érdekében kerültek értékesítésre egy, az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó műsorszolgáltató számára, illetve a második szerint ezeket a jogokat valamely másik tagállamban letelepedett műsorszolgáltató számára értékesítették.

- 132 Az első állítást illetően a felperes úgy ítéli meg, hogy a bejelentett intézkedések „aláaknázzák [saját] termékeik piacát az Egyesült Királyságban található ügyfelek tekintetében”. Ha ugyanis a felperes meg akar felelni az Egyesült Királyság hatályos jogszabályainak, akkor nem engedhet át kizárólagos licencet valamely, az Egyesült Királyságban letelepedett televíziós hálózat számára.
- 133 Azonban abból a feltételezésből kiindulva, hogy a szóban forgó műsorszolgáltató az Egyesült Királyságban telepedett le, meg kell állapítani, hogy közvetlenül a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által hozott tényleges intézkedések az alkalmazandók, tekintve, hogy az intézkedéseknek a kölcsönös elismerés érdekében a Bizottság részéről történő elfogadása nincs hatással az intézkedéseknek a szóban forgó tagállamban történő alkalmazására.
- 134 Emlékeztetni kell tehát arra, hogy az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése értelmében a tagállamok értesítik a Bizottságot minden elfogadott vagy tervezett intézkedésről. A jelen ügyben a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedések azelőtt léptek hatályba, hogy 2000. május 5-én a Bizottságnak bejelentették őket, amint ezt a Bizottság is megerősítette a tárgyalás során, tehát alkalmasak voltak arra, hogy bejelentésük időpontjában joghatásokat váltsanak ki ebben az államban.
- 135 A Bizottság e helyzetre tekintettel a megtámadott levélben nem adhatta előzetes hozzájárulását Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának ezen intézkedések elfogadásához. A Bizottság nem adta hozzájárulását ezen intézkedések visszaható hatályához sem, hogy ezeket az Egyesült Királyságban alkalmazni lehessen (ebben az értelemben lásd a Bíróság 62/70 sz., Bock kontra Bizottság ügyben 1971. november 23-án hozott ítéletét [EBHT 1971., 897. o.]), de lehetővé tette, hogy ez a tagállam a többi tagállammal elismertesse a szóban forgó intézkedéseket.

136 E tekintetben irreleváns a felperesnek azon a körülményen alapuló érve, hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága először 1998. szeptember 25-i levelében jelentett be intézkedéseket a Bizottságnak, mivel ez utóbbi 1998. december 23-i levelében úgy ítélte meg, hogy az intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetősége problémákat vet fel, és nem intézkedett a Hivatalos Lapban történő közzétételükről. Túl azon, hogy az először bejelentett intézkedések közül egyesek hatályba léptek bejelentésük időpontjában, tény az is, hogy a Bizottság által a közösségi joggal összeegyeztethetőnek ítélt intézkedések összessége a bejelentés időpontjában egyébként is hatályban volt az Egyesült Királyságban.

137 Következésképpen mivel a felperes a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait egy, az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltató számára engedi át az e tagállamban történő továbbközvetítés céljából, az Egyesült Királyság hatóságai által elfogadott intézkedések a megtámadott levélhez viszonyítva önálló jogi léttel rendelkeznek (ebben az értelemben lásd a DSTV kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 25. pontját). Amennyiben a bejelentett intézkedések az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatók tekintetében e tagállam hatályos nemzeti jogszabályai, és nem pedig a Bizottság határozata értelmében alkalmazandók, a megtámadott levél a felperest nem érintett közvetlenül az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében, tehát nem lehet a levél megsemmisítését kérni.

138 A második állítás vonatkozásában, amely szerint a felperes a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait nem az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltató számára engedi át az e tagállamban történő továbbközvetítés céljából, meg kell állapítani, hogy ez a másik tagállam az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése értelmében köteles biztosítani, hogy a szóban forgó műsorszolgáltató ne kerülje meg a Bizottság által jóváhagyott és a Hivatalos Lapban közzétett intézkedéseket.

- 139 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok jogrendszerük keretein belül kötelesek megfelelő eszközökkel biztosítani, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók az irányelv közzétételének napját követően az említett műsorszolgáltatók által vásárolt kizárólagos jogokat nem gyakorolják oly módon, hogy valamely másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy – a másik tagállam által a 3a. cikk (1) bekezdése szerint meghatározott rendelkezések szerint – kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam a 3a. cikk (1) és (2) bekezdése szerint megjelölt.
- 140 Minden tagállam, amely irányelv címzettje, köteles a nemzeti jogrendjében valamennyi szükséges intézkedést meghozni az irányelv teljes érvényesülésének biztosítása érdekében, az irányelv által követett célnak megfelelően, és ily módon különösen köteles a 3a. cikk (3) bekezdését átültetni.
- 141 A tagállamoknak a hatóságaik által a kölcsönös elismerés mechanizmusának címén végrehajtott vizsgálata során biztosítaniuk kell, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedéseket ne kerülhessék meg a joghatóságuk alá tartozó, az e tagállam által megjelölt eseményeket közvetíteni szándékozó műsorszolgáltatók.
- 142 Amint az az előzőekben is megállapításra került (lásd fentebb, 94. pont), csak a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedéseket a közösségi joggal összeegyeztethetőnek minősítő, és a Hivatalos Lapban történő közzétételüket előíró bizottsági határozat teszi lehetővé, hogy a kölcsönös elismerés mechanizmusa hatékonyra váljon, mivel ez keletkeztet olyan kötelezettségeket a többi tagállam számára, hogy megfeleljenek az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek.
- 143 Következésképpen ezen állítás szerint a megtámadott levél *ex nunc* hatállyal érvényesíti a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedéseket, kizárólag a többi tagállam részéről történő kölcsönös elismerés érdekében.

- 144 E körülmények között a Bizottság által felhozott, a DSTV kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletre történő hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy az irányelv 2a. cikke (2) bekezdésének második bekezdése, amelyről az ítélet alapjául szolgáló jogvitában szó van, a valamely tagállam által hozott intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének utólagos vizsgálatát írja elő, abból a célból, hogy megtiltsa a más tagállamokból származó adások saját területén való sugárzását, és nem pedig olyan, a közösségi joggal való összeegyeztethetőségre irányuló vizsgálatot, amely lehetővé teszi a nemzeti intézkedések kölcsönös elismerését.
- 145 Továbbá, a szóban forgó egyedi rendelkezéstől eltérően, a Parlament által felhozott, az Artegoda és társai kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet alapjául szolgáló jogvitában az irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése határozathozatali hatáskörrel ruházza fel a Bizottságot, amely a kölcsönös elismerés mechanizmusának hatékony érvényesülését biztosítja, és nem csupán konzultáció jellegű eljárás létrehozására irányul.
- 146 Következésképpen mivel a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott intézkedések kölcsönös elismerése Bizottság általi jóváhagyásuktól és a Hivatalos Lapban történő közzétételüktől függ, meg kell állapítani, hogy e közzététel után a megtámadott levél semmilyen mérlegelési lehetőséget nem hagy a tagállamok számára a kötelezettségeik teljesítését illetően. Ugyanis bár a vizsgálat módozatait, amelyek szerint a tagállamoknak a kölcsönös elismerés mechanizmusa keretében kell eljárniuk, minden tagállam maga határozza meg az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdését átültető jogszabályában, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák azon szóban forgó események továbbközvetítésének feltételeit, amelyeket a tagállam a Bizottság által elfogadott és a Hivatalos Lapban közzétett intézkedéseiben határozott meg.
- 147 Végül: a Bizottság azon érvelését illetően, amely szerint csak az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatóknak áll érdekében, hogy megszerezzék a felperestől a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogát az Egyesült Királyságban történő továbbközvetítés érdekében, meg kell állapítani, hogy ez a feltételezés megfosztja hatékony érvényesülésétől az irányelv 3a. cikkének

(3) bekezdését. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a 97/36 irányelv (18) és (19) preambulumbekézése szerint e cikk célja, hogy biztosítsa a társadalom számára kiemelten jelentős események televíziós közvetítéséhez való nyilvános hozzáférést, valamint előírja a tagállamok számára, hogy a kölcsönös elismerés elvének alapján biztosítsák, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák az események más tagállamok által megállapított jegyzékét azért, hogy ne zárják ki az adott tagállamban a közönség jelentős részét az ez utóbbi által megjelölt események közvetítésének lehetőségéből.

148 A House of Lords R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletének alapjául szolgáló ügy ténybeli körülményei, jóllehet az ítélet a Dán Királyság által megjelölt eseményekre vonatkozik, alátámasztják az olyan helyzetek fennállását, amelyekben az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdése szerinti kölcsönös elismerési mechanizmus végrehajtásra kerül. Továbbá a Bizottság a Tanácsnak, a Parlamentnek és a Gazdasági és Szociális Bizottságnak küldött, az irányelv alkalmazásáról szóló, 2001. évi 3. jelentésében (COM/2001/009 final) hangsúlyozza, hogy az Egyesült Királyság joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatók három ízben közvetítettek a Dán Királyság jegyzékén szereplő eseményeket, oly módon, hogy a dán közönség jelentős részét megfosztották attól a lehetőségtől, hogy kövessék ezeket az eseményeket.

149 E körülményekre figyelemmel – a Bizottságnak a televíziós közvetítések Egyesült Királyságon belüli piacának sajátosságaira vonatkozó állításai ellenére (lásd fentebb, 121. pont) – nem lehet megállapítani, hogy a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait szükségszerűen az e tagállamban letelepedett műsorszolgáltatók szerzik meg.

150 Következésképpen a felperest közvetlenül érinti a megtámadott levél, mivel lehetővé teszi a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések többi tagállam által történő kölcsönös elismerése mechanizmusának végrehajtását, és a Bizottságnak az elfogadhatatlanságra vonatkozó jogi alapját el kell utasítani.

A felperes személyes érintettségének kérdéséről

– A felek érvei

- 151 A Bizottság nem fogadja el a felperes azon állítását, amely szerint a felperes személyében érintett, mert azon vállalkozások „zárt körébe” tartozik, amelyek az irányelv 3a. cikkének hatálybalépése előtt Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által megjelölt, a társadalom számára kiemelten jelentős események közvetítési jogainak kizárólagos birtokosai voltak.
- 152 A Bizottság szerint a kizárólagos jogok birtoklásának e kritériuma nem releváns, mivel ez esetben figyelembe kellene venni minden egyéb olyan szervezetet és vállalkozást, amely a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága jegyzékén szereplő események televíziós közvetítési jogait birtokolja. Márpedig ez a jegyzék talán jobban sértette volna a televíziós jogok ez utóbbi birtokosait, mint a felperest.
- 153 Továbbá a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága jegyzékén szereplő, a társadalom számára kiemelten jelentős események televíziós jogainak birtokosaival ellentétben azok a szervezetek vagy vállalkozások, amelyek licencszerződéseket köthettek, sokkal többen vannak, és a Bizottság számára lehetetlen volna ezek azonosítása. Következésképpen nem fogadható el az, hogy a felperes bizonyos vállalkozások zárt köréhez tartozik.
- 154 Továbbá sem a felperest, sem Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága jegyzékén szereplő, a társadalom számára kiemelten jelentős események televíziós jogainak birtokosait nem érinti személyesen a Bizottság valamely intézkedése, csak azon okból, hogy az intézkedés a gazdasági tevékenységüket érinti (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-113/99. sz., Galileo és Galileo International

kontra Tanács ügyben 2000. december 15-én hozott végzését [EBHT 2000., II-4141. o]). A bejelentett intézkedések és közvetetten ezeknek a Bizottság részéről történő elfogadása a felperes gazdasági tevékenységét érinti. A jogi helyzetét azonban egyáltalán nem érinti.

- 155 A felperes arra is hivatkozik, hogy személyében érintett az a vállalkozás, amely több ízben is írt a Bizottságnak, hogy közölje vele aggodalmait az irányelv 3a. cikke (1) bekezdésének Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága általi végrehajtásával kapcsolatban. Márpedig a Bizottság szerint csak a felperes 2000. július 14-i levelét lehet e tekintetben figyelembe venni, mivel a többi levelet a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségéről szóló állásfoglalása után írta. Mindenesetre e levelek közül egyik sem minősíthető panasznak, tekintve, hogy nem arra irányultak, hogy az érintett tagállammal szembeni intézkedések elfogadását kérik a Bizottságtól, hanem csak arra, hogy befolyásolják a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatában. E levelek Bizottságnak való elküldése tehát nem alkalmas egy vállalkozás egyedi megkülönböztetésére.
- 156 A Francia Köztársaság elsősorban a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletére (EBHT 1963., 197. o.) és a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletére (EBHT 2002., I-6677. o.) hivatkozik, és emlékeztet arra, hogy valamely jogi aktus általános hatályát, következésképpen jogszabályi jellegét, nem teszi vitathatóvá az a lehetőség, hogy kisebb-nagyobb pontossággal meg lehet határozni azon jogalanyok számát, vagy esetleg személyét, akik tekintetében adott időpontban a jogszabály alkalmazásra kerül, mivel erre az alkalmazásra a jogi aktus által, ennek célkitűzése viszonylatában meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzetben kerül sor (az Elsőfokú Bíróság T-183/94. sz., Cantina cooperativa fra produttori vitivincicoli di Torre di Mosto és társai kontra Bizottság ügyben 1995. június 29-én hozott végzésének [EBHT 1995., II-1941. o.] 48. pontja). Márpedig jóllehet a felperes birtokolja a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek közvetítési jogait a 2002. és 2006. évben, ez a körülmény nem elégséges ahhoz, hogy meg lehessen őt különböztetni bármely más olyan gazdasági szereplőtől, amely alkalmas arra, hogy megszerezze vagy birtokolja a szóban forgó jegyzéken szereplő események televíziós közvetítésének jogait.

157 A felperes ezzel szemben lényegében arra hivatkozik, hogy személyében érintett, tekintetbe véve egyfelől, hogy azon vállalkozások „zárt körébe” tartozik, amelyek az irányelv 3a. cikke elfogadására vonatkozó javaslatot, valamint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által a Bizottságnak bejelentett intézkedések hatálybalépését megelőzően megszerezték Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága jegyzékében szereplő valamelyik esemény közvetítési jogait. E körben a felperes személyében és a közvetítési jogok többi jogosultjától egyénileg megkülönböztetve van érintve. Másfelől az a tény érinti őt személyében, hogy részt vett a Bizottságnak a bejelentett intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatában. E körülményekre tekintettel elsősorban arra hivatkozik, hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága megszegte azon kötelezettségét, amely abból ered, hogy a társadalom számára kiemelten jelentős események jegyzékét az irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése értelmében világos és áttekinthető eljárás szerint kell elkészítenie.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

158 Először: a sajátos jellemzőket illetően a felperes arra hivatkozik, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága jegyzékében szereplő egyik esemény közvetítési jogait e jegyzék hatálybalépését, valamint az irányelv 3a. cikkének elfogadására vonatkozó javaslatot megelőzően szerezte meg.

159 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azok a jogalanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha a határozat sajátos tulajdonságaik vagy olyan tényhelyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a címzethez hasonló módon egyéníti őket (a Bíróság Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletének 223. pontja, valamint a C-309/89. sz., Codorníu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1853. o.] 20. pontja, illetve az Elsőfokú Bíróság T-435/93. sz., ASPEC és társai kontra Bizottság ügyben 1995. április 27-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1281. o.] 62. pontja).

- 160 A jelen ügyben tehát meg kell állapítani, hogy a felperes a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntői televíziós közvetítési jogainak kizárólagos birtokosa a 2002. és 2006. évben; ez az esemény szerepel a társadalom számára kiemelten jelentős eseményeknek a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által elfogadott, a Bizottság által a megtámadott levélben jóváhagyott jegyzékén.
- 161 A nem a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatóknak tehát szükségszerűen szerződést kell kötniük a felperessel, vagyis ezen események közvetítési jogainak közvetítőjével, hogy megszerezzék az esemény közvetítésének jogát.
- 162 Igaz, hogy a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által az irányelv 3a. cikke (1) bekezdése értelmében elfogadott és a megtámadott levélben e cikk (2) bekezdésének megfelelően jóváhagyott intézkedések a jegyzékben szereplő, kiemelkedően jelentős események közvetítésének kizárólagosságát illetően korlátokat szabnak a televíziós műsorszolgáltatók előtt, azokat kivéve, amelyek jogaikat a szóban forgó intézkedések hatálybalépését megelőzően szerezték meg. Ezek a korlátok egyébiránt azokhoz a feltételekhez kötődnek, amelyek mellett e televíziós műsorszolgáltatók, általánosan és elvonatkoztatva, megszerzik a birtokostól e kizárólagos jogokat.
- 163 A televíziós műsorszolgáltatásról szóló 2000. évi rendelettel módosított 1996. évi törvény IV. részének 98. és 101. cikke értelmében:

„98 – 1) A jelen rész alkalmazásában az Európai Gazdasági Térséghez (EGT) tartozó

televíziós műsorszolgáltatások és műholdas közvetítő szolgáltatások az alábbi két csoportba kerülnek felosztásra:

- a) az EGT-hez tartozó azon televíziós műsorszolgáltatások és műholdas közvetítő szolgáltatások, amelyek újabb rendelkezésig megfelelnek az előírt feltételeknek, valamint
 - b) minden egyéb, az EGT-hez tartozó televíziós műsorszolgáltatás és műholdas közvetítő szolgáltatás.
- 2) E cikk keretében az adott szolgáltatásnak a következő »előírt feltételeknek«, kell felelnie:
- a) a szolgáltatás fogadása térítésmentes legyen, és
 - b) a szolgáltatás az Egyesült Királyság lakosságának 95%-a által fogható legyen.

[...]

101 – 1) Azok a televíziós műsorszolgáltatók, amelyek a 98. cikk (1) bekezdésében meghatározott csoportba tartozó szolgáltatást biztosítanak (»első szolgáltatás«), amelyet az Egyesült Királyság egész területére vagy annak egy részére sugároznak, a szóban forgó szolgáltatás keretében nem közvetíthetik élő adásban a jegyzékben szereplő valamely esemény egy részét vagy egészét a bizottság (ITC) előzetes hozzájárulása nélkül, hacsak:

- a) valamely más, az e bekezdésben meghatározott másik csoportba tartozó televíziós műsorszolgáltató (»második szolgáltatás«) nem szerezte meg annak

jogát, hogy a második szolgáltatásba illessze az esemény egészének vagy egy részének élő adásban történő közvetítését, és

- b) az a terület, ahol a második szolgáltatást sugározzák, lefedi, vagy magában foglalja annak a területnek (majdnem) egészét, ahol az első szolgáltatást fogják.

[...]

101 – 4) A 101. cikk (1) bekezdése nem alkalmazható, ha az első szolgáltatást biztosító televíziós műsorszolgáltató a jelen cikk hatálybalépését megelőzően szerzett jogait gyakorolja.”

¹⁶⁴ E körülményekre tekintettel az ITC-nek a műsorszolgáltatásról szóló, módosított 1996. évi törvény 101. cikkében hivatkozott, fentebb említett hozzájárulását illetően a Bizottság által jóváhagyott intézkedések összességéből, különösen a jegyzékben szereplő sport- és egyéb eseményekről szóló ITC-kódexből az következik, hogy az ITC hozzájárulását befolyásoló tényezők lényegében a következők: a televíziós közvetítés jogainak értékesítése nyilvánosan bejelentésre kerüljön, és a televíziós műsorszolgáltatóknak tényleges lehetősége legyen e jogok ésszerű és méltányos feltételek mellett történő megszerzésére. E tekintetben az ITC különösen azt vizsgálhatja, hogy az értékesítési ajánlatot nyíltan és egyidejűleg közölték-e a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény 98. cikkében szereplő két csoporttal, hogy a kért ár méltányos és ésszerű-e, és nem okoz-e megkülönböztetést a műsorszolgáltatók két csoportja között, és hogy olyan ésszerű határidőt kínál-e a műsorszolgáltatóknak, amely tényleges lehetőséget biztosít e jogok megszerzésére.

¹⁶⁵ Ily módon, bár a felperes a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntői televíziós közvetítési jogainak közvetítője a 2002. és 2006. évben, nem érintik őt kifejezetten ezek a rendelkezések, ami nem jelenti azt, hogy ezek nem akadályozzák abban, hogy szabadon rendelkezessék jogairól, oly módon, hogy befolyásolják e jogoknak

valamely, nem Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságában letelepedett és ezen eseményt e tagországban közvetíteni szándékozó műsorszolgáltató számára történő kizárólagos átengedésének feltételeit.

- 166 Továbbá jöllehet a felperesnek a FIFA-val kötött szerződéseinek jogi érvényességét nem érinti a megtámadott levél, tekintve, hogy nem tudta megakadályozni e szerződések végrehajtását az e tekintetben fennálló ítélkezési gyakorlat értelmében, amelyet a Bíróság a 11/82. sz., Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben 1985. január 17-én hozott ítélete (EBHT 1985., 207. o.), valamint a C-152/88. sz., Sofrimport kontra Bizottság ügyben 1990. június 26-án hozott ítélete (EBHT 1990., I-2477. o.) alakított ki, és tény, hogy a felperes a szóban forgó jogokat kizárólagos címen az irányelv 3a. cikkének hatálybalépése előtt, illetve a megtámadott levél elfogadása előtt szerezte meg.
- 167 E körülményekre figyelemmel meg kell állapítani, hogy a megtámadott levél a felperest sajátos minőségében – mint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által megjelölt események közvetítési jogainak kizárólagos birtokosát – érinti.
- 168 Következésképpen a felperest – mint a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által bejelentett intézkedések jegyzékén szereplő valamely eseménynek az Egyesült Királyságban hatályos intézkedések elfogadását, illetve ezek Bizottság általi jóváhagyását megelőzően szerzett közvetítési jogainak birtokosát – a jelen kereset elfogadhatósága megállapításakor a megtámadott levél által személyében érintettnek kell tekinteni.
- 169 A Bizottság elfogadhatatlansági kifogását tehát el kell utasítani.

2. *A felperes második kereseti kérelmének elfogadhatóságáról*

- 170 Kereseti kérelmében a felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy állapítsa meg, hogy az irányelv 3a. cikke nem alkalmazható, és nem szolgálhat a megtámadott levél elfogadásának jogalapjául.
- 171 E tekintetben elegendő annak megállapítása, hogy a közösség bíróságai előtti eljárásban nincs olyan jogorvoslat, amely lehetővé tenné a bírónak, hogy általános vagy elvi nyilatkozat útján véleményt nyilvánítson (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-62/99. sz., Sodima kontra Bizottság ügyben 2001. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-655. o.] 28. pontját, az Elsőfokú Bíróság T-338/02. sz., Segi és társai kontra Tanács ügyben 2004. június 7-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-1647. o.] 48. pontját; hasonló értelemben lásd még az Elsőfokú Bíróság T-76/03. sz., Meister kontra OHIM ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-325. o., II-1477. o.] 38. pontját).
- 172 Ez a pont tehát elfogadhatatlan.

D – *Az ügy érdeméről*

- 173 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik: az első a közösségi jog általános elveinek megsértésén, a második az irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megsértésén, a harmadik az irányelv 3a. cikke (3) bekezdésének alkalmazhatatlanságán, a negyedik pedig a lényeges eljárási szabályok megsértésén alapul.
- 174 Először a negyedik, a lényeges eljárási szabályok megsértésén alapuló jogalapot kell megvizsgálni.

- 175 E jogalap keretében a felperes különösen arra hivatkozik, hogy a megtámadott levél szerzője – az Oktatásügyi és Kulturális Főigazgatóság főigazgatója – nem rendelkezett hatáskörrel. E tekintetben azt állítja, hogy a megtámadott levél nem a testületi eljárásra, a hatáskör-átruházásra és a határozatok végrehajtására vonatkozó bizottsági szabályoknak megfelelően került elfogadásra.
- 176 A Bizottság ezzel az érveléssel szemben beadványában és az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva arra hivatkozott, hogy a megtámadott levél nem minősül az EK 249. cikk szerinti határozatnak, tehát nem kellett a vonatkozó eljárási szabályoknak megfelelnie.
- 177 Ily módon a Bizottság az írásbeli kérdésre adott válaszként, illetve a tárgyalás folyamán elismerte, hogy nem konzultált a tagjaiból álló testülettel, és hogy a levelet aláíró főigazgató nem kapott tőle egyedi felhatalmazást.
- 178 A fentiek alapján – amint az az elfogadhatóságra vonatkozó vizsgálat keretében is megállapításra került – a megtámadott levél az EK 249. cikk szerinti határozatnak minősül, és ez okból meg kell semmisíteni anélkül, hogy meg kellene vizsgálni az e jogalap alátámasztására szolgáló érveket, illetve a keresetet alátámasztó másik három jogalapot.
- 179 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy nem kell helyt adnia a felperes 2005. augusztus 22-i levelében (lásd fentebb, 44. pont) szereplő kérelemnek, mert e kérelem a jogvita megoldása miatt okafogyottá vált (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-311/00. sz., British American Tobacco (Investments) kontra Bizottság ügyben 2002. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2781. o.] 50. pontját).

A költségekről

- 180 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a értelmében az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A 87. cikk 4. §-ának első bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.
- 181 A Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, a Parlament és a Tanács maguk viselik saját költségeiket. A Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és a Parlament a felperes kérelmének megfelelően viselik a beavatkozásuk miatt a felperesnél felmerült költségeket.
- 182 Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, a felperesnél a Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és a Parlament beavatkozása miatt felmerült költségek kivételével.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti a Bizottságnak a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysághoz címzett, 2000. július 28-i levelében szereplő határozatát.**

- 2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

- 3) **A Francia Köztársaság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és a Parlament a felperes kérelmének megfelelően viselik a beavatkozásuk miatt a felperesnél felmerült költségeket.**

- 4) **A Bizottság maga viseli saját költségeit és a felperes költségeit, a 3) pontban szereplő költségek kivételével.**

- 5) **A beavatkozók maguk viselik saját költségeiket.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. december 15-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

H. Legal

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 5903
A jogvita alapját képező tényállás	II - 5907
Eljárás	II - 5912
A felek kérelmei	II - 5917
A jogkérdésről	II - 5919
A – Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a pervezető intézkedésekre irányuló kérelméről	II - 5919
B – Az egyik dokumentum visszavonására irányuló kérelemről	II - 5919
C – A kereset elfogadhatóságáról	II - 5920
1. A felperes első kereseti kérelmének elfogadhatóságáról	II - 5920
a) A megtámadott jogi aktus jogi természetéről	II - 5922
A felek érvei	II - 5922
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 5928
b) A felperes keresetösségi jogáról	II - 5936
A felperes közvetlen érintettségéről	II - 5937
– A felek érvei	II - 5937
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 5941
A felperes személyes érintettségének kérdéséről	II - 5947
– A felek érvei	II - 5947
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 5949
2. A felperes második kereseti kérelmének elfogadhatóságáról	II - 5954
D – Az ügy érdeméről	II - 5954
A költségekről	II - 5956
II - 5958	